

již ohlášeno a dokonce, třebas opožděně, provedno bylo, znamenalo by to připuštění nového odvolání a povolení nové lhůty ku podání odvolání, což by však odporovalo zákonu.

Usnesením zemského trestního jako odvolacího soudu v Brně ze dne 22. září 1925, pokud jím odvolání obžalovaného Františka P-y bylo zamítnuto jako nepřipustné, porušen byl zákon v ustanoveních §§ 466, odst. druhý a 467 odst. první tr. ř. Neprávem odpírá usnesení onomu podání obžalovaného z 11. června 1925 povahu opovědi odvolání. Nevyžadajeť zákon, by při ohlášení odvolání bylo užito určitých výrazů; stačí, když vůle stěžovatelova, použití opravného prostředku odvolání vůbec dojde jasného vyjádření, což se i v souzeném případě stalo jasným prohlášením obžalovaného, že oznamuje, že proti rozsudku mu doručenému podá odvolání (rozh. sb. č. 3581/9). Stala-li se však tato opověď odvolání, což ani usnesení odvolací stolice nepopírá, v zákonné lhůtě §u 466 odst. 2 tr. ř., nelze provedení odvolání, dané na poštu dne 17. a došlé okresnímu soudu dne 18. června 1925 označiti vzhledem k předpisu §u 467 odst. první tr. ř. opožděným. Čítáť se osmidenní lhůta pro provedení odvolání ode dne doručení rozsudku jen tehda, stalo-li se na požádání stěžovatele, tedy po opovědění opravného prostředku. Stalo-li se doručení opisu rozsudku z moci úřední (§ 459 tr. ř.), jest čítati osmidenní lhůtu prvního odstavce §u 467 tr. ř. ode dne opovědi odvolání. V souzeném případě, kde rozsudek doručen byl úředně podle §u 459 tr. ř. dne 8. června a odvolání opověděno bylo dne 11. června 1925, bylo provedení odvolání dne 17. června na poštu dané a dne 18. června 1925 soudu došlé v čas podáno a bylo o něm po pravoplatném zamítnutí námitek po zákonu, nehledě k nesprávnému zamítacímu důvodu pro opoždění, podle §§ 469 a násl. tr. ř. dále jednati. Tím stává se ovšem sama sebou bezpředmětnou otázka, zda podání obžalovaného ze dne 2. července 1925, označené jako »stížnost a odvolání«, bylo či nebylo, — vzhledem k předpisu druhého odstavce §u 478 tr. ř. v čas podaným a přípustným provedením odvolání z odsuzujícího rozsudku, což odvolací soud ve svém usnesení z 22. září 1925 rovněž popírá, nehledě k tomu, že odvolací soud v podání tom, v omyl byl uveden patrně jeho označením, vůbec neprávem spatřoval provádění tohoto opravného prostředku. Podání to bylo podle jeho doslovu patrně (vedle další samostatné stížnosti pod II.) toliko stížností do usnesení okresního soudu z 13. června 1925, v němž stěžovatel omylem spatřoval zamítnutí svého odvolání, kdežto jím ve skutečnosti zamítnuty byly toliko námitky proti odsouzení v nepřítomnosti. Nebyly v něm ani označeny odvolací důvody, takže se jím odvolací stolice zabývala zcela bez příčiny jako provedením odvolání z rozsudku. Bylo proto o zmateční stížnosti generální prokuratury podle §u 33 tr. ř. na záštitu zákona rozhodnouti ve smyslu §§ 292 a 479 tr. ř., jak se stalo.

Čís. 2440.

Volební řád (zákon ze dne 29. února 1920, čís. 123 Sb. z. a n.).

Pojem »čepování« ve smyslu §u 32 zákona nekryje se s pojmem »výčepu« v §§ech 16 a 17 živnostenského řádu ze dne 20. prosince 1859, čís. 227 ř. zák. (ze dne 16. srpna 1907, čís. 199 ř. zák.).

Zákaz podávati alkoholické nápoje (§ 32 zákona) nevztahuje se na hostinského, čepujícího alkoholický nápoj k vlastnímu požívání nebo podávajícího jej manželce.

(Rozh. ze dne 8. července 1926, Zm I 216/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 32 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a obžalovaného sprostil podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin podle §u 32 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n., jehož se prý dopustil tím, že dne 15. listopadu 1925, tudíž v den volby, v S. E. čepoval, prodával a podával nápoje obsahující alkohol.

D ů v o d y:

Správně namítá zmateční stížnost obžalovaného, uplatňujíc důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., že první soud nesprávně vyložil zákon, podřadiv jednání obžalovaného, o němž zjišťuje, že dne 15. listopadu 1925, tedy v den voleb do Národního shromáždění, načepoval a podal pivo s o b ě a s v ě m a n ž e l c e, pod trestní sankci §u 32 zákona z 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n. Nelze sice souhlasiti s názorem zmateční stížnosti, že pojem »čepování« v §u 32 zákona se kryje s pojmem »výčepu« v §§ech 16 a 17 živnost. řádu z 20. prosince 1859, čís. 227 ř. zák., po případě 16. srpna 1907, čís. 199 ř. zák., ježto stěžovatel přehlíží, že ony §§y živnost. řádu, vykládající pojem »výčepu«, stanoví pouze r o z s a h živnostenského oprávnění h o s t i n s k ý c h a v ý č e p n í k ů, kdežto § 32 zák. o volbách vyslovuje z á k a z prodávání, čepování a podávání alkoholických nápojů, platný v š e o b e c n ě, nikoliv jen pro živnostníky k výčepu jinak oprávněné. Pravdu má však zmateční stížnost v tom, že § 32 zákona o volbách zakazuje prodávání, čepování a podávání alkoholických nápojů osobám cizím, od prodávajícího, čepujícího a podávajícího rozdílným. To dlužno souditi nejen z účelu tohoto zákonného ustanovení, jež zřejmě chce zabrániti výtržnostem a nepřístojnostem při volbách, k nimž by svádělo podávání alkoholických nápojů voličům, nýbrž i z toho, že § 32 zákona nikomu nezakazuje, požívati alkoholických nápojů ani v den volby ani před volbou, z čehož lze důvodně souditi, že nezamýšlel trestati osobu čepující alkoholický nápoj k vlastnímu požívání nebo podávající jej manželce, kterouž rovněž dlužno vyjmouti ze zákazu vzhledem k těsnému životnímu společenství mezi manželi. První soud, vycházejíc z mylného názoru, že zákaz §u 32 jest naprostým a bezvýjimečným a že postihuje i osobu čepující pro vlastní potřebu, po případě i manželky, vyložil zákon nesprávně a zavinil zmatečnost rozsudku podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. Bylo proto vyhověti odůvodněné zmateční stížnosti a podle §u 288 čís. 3 tr. ř. uznati, jak se stalo.